

s přísl. Prvá stolice povolila exekuci, jak žádáno. Rekursní soud zamítl návrh, pokud domáhá se exekuce k vydobytí pohledávky v Kč, poněvadž rozhodným jest exekuční titul a tento zní na koruny a nikoli československé koruny.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu výmáhající věřitelky nevyhověl, podotknuv, že otázku, v jaké měně dlužník vzhledem ke změněným poměrům státoprávním platiti má, nelze řešiti v řízení exekučním, v němž pro obsah a rozsah povinnosti dlužníkovy jest rozhodným jedině slovné znění exekučního titulu (§ 7 ex. ř.).

Čís. 269.

Zřeknutí se nároku, odůvodněného §em 1154 b) obč. zák., tím, že zaměstnanec spokojí se po čas onemocnění s menším platem, než by mu po zákonu příslušel, a nedomáhá se pak po delší dobu vyrovnání nedoplatku.

(Rozh. ze dne 23. září 1919, Rv I 410/19.)

Havíř A. žaloval majitele dolu o vyrovnání nedoplatků na mzdu, jež mu dle § 1154 b) obč. zák. příslušela za dobu, po kterou, byv u žalovaného zaměstnán, byl nemocen. — Odvolací soud žalobu zamítl, nejvyšší soud rozsudek ten potvrdil, mimo jiné z těchto důvodů: Soud odvolací právem dospěl k přesvědčení, že žalobce konkludentními činy, tedy mlčky ve smyslu § 863 obč. zák. vzdal se nároku, žalobou vymáhaného. Vývody dovolacího spisu nejsou s to, by vyvrátily případné odůvodnění onoho názoru, obsažené v rozsudku soudu druhé stolice, což vysvítá z této úvahy: Žalobce dle svého vlastního přednesení pětkrát onemocněl v době, když byl u žalovaného zaměstnán, a po dobu své nemoci vždycky dostával od žalovaného 10 K denně na stravu, celkem za 45 pracovních dnů, ač, jak sám výslovně uznal, příslušelo mu stravné — a ovšem také mzda na penězích — podle § 1154 b) obč. zák. pouze za 29 dní; mimo to dostával dle vlastního doznání z nemocenské pokladny po 19 dní příspěvek 5 K denně, žalovaný pak, ačkoli podle téhož § 1154 b) mohl polovinu tohoto příspěvku srážeti žalobci ze mzdy, nesrážel mu ničeho. Když tedy žalobce ani při ukončení smluvního poměru dne 4. ledna 1919, ani před tím po celou dobu od února 1918 při výplatě mzdy nikdy neupozornil žalovaného na to, že nesouhlasí s postupem tímto, nýbrž že trvá na upravení platů dle § 1154 b) obč. zák., nelze vzhledem na obyčeje a zvyklosti poctivého obchodu (§ 863 obč. zák. nového znění) dospěti k jinému názoru, než, že žalobce spokojil se s příjmy, jež byly mu skutečně vypláceny, a vzdal se nároku jich podle § 1154 b) obč. zák. Tento názor je správný i tenkrát, když má se za to, že žalobce neuplatňoval svého nároku zákonného po dobu trvání pracovního poměru proto, poněvadž snad se obával, že by dostal výpověď z práce, ač, jak již nahoře bylo uvedeno, žalobce toho netvrdil v první stolici, nýbrž teprve v řízení odvolacím. Mě-li žalobce skutečně onu obavu, sluší míti za to, že rozhodl se dobrovolně pro setrvání v práci a v důsledku toho pro vzdání se nároku dle § 1154 b) obč. zák., by, trvaje na nároku tomto, nemusil opustiti

práci a nedostal se takto do postavení, jež by snad bylo bývalo proň méně výhodno. Že by byl býval k tomuto rozhodnutí donucen pohrůžkou, žalobce vůbec netvrdil. Pohnutku, pro kterou neuplatňoval svého zákonného nároku vůči žalovanému, mohl ostatně žalobce mít pouze po dobu trvání pracovního poměru, nikoli však při vystoupení z práce dne 4. ledna 1919, kdy mu nic nebránilo, by upravil s žalovaným vzájemné nároky společným sčítáním. Vzhledem na to jest nerozhodno, že podle znění § 1154 b) obč. zák. žalobce podržel nárok na úplatu za dobu, kdy byl nemocen, neboť toto zákonné ustanovení platilo proň jen tak dlouho, dokud se nároku toho nevzdal. Soud odvolací právem poukázal na ustanovení prvního odstavce § 1154 b) obč. zák., dle něhož zaměstnanec po dobu nemoci jen tenkrát nepozbude nároku na plat, když nemoci nezavinil úmyslně nebo hrubou nedbalostí. Jestliže totiž zaměstnanec neuplatňuje po delší dobu svého nároku dle § 1154 b) obč. zák. a přijímá platy v obnosech, odchylujících se od tohoto zákonného ustanovení, tu zaměstnavatel jeho může důvodně mít za to, že zaměstnanec vzdal se nároku onoho mlčky, a zaměstnavatel nemá tudíž příčiny, by pátral, zda zaměstnanec zavinil svou nemoc čili nic; postupem času stěžuje se možnost, zjistiti tuto okolnost, vždy více. Nemá-li tedy dělník úmyslu, vzdáti se onoho zákonného nároku, ale odkládá uplatňování jeho a přijímá platy, nesrovnávající se s ustanoveními § 1154 b) obč. zák., nejedná dle zvyklostí a obyčejů poctivého obchodu. Okolnost, že dělníci dlouho nevěděli o ustanovení § 1154 b) obč. zák., jež vstoupilo v platnost dne 1. ledna 1917, jest již proto nerozhodna, poněvadž dovolatel sám uvádí, že dělnické organizace upozorňovaly horníky na právo, jim dle tohoto § 1154 b) příslušející, a že v roce 1918 horníci již uplatňovali před soudy své dotyčné nároky. Z dopisu, jež zástupce žalobcův předložil při odvolacím přelíčení, vysvítá, že žalobce uplatňoval svůj nárok vůči žalovanému upomínkou ze dne 27. ledna 1919, nikoli tedy, jak dovolatel tvrdí, již několik málo dní po výstupu žalobce z práce, který nastal dle souhlasného přednesení obou stran dne 4. ledna 1919.

Čís. 270.

Náhradní povinnost státu dle zákona ze dne 18. srpna 1918 čís. 317 ř. z. není obmezena ani na případy, s válečnými událostmi přímo související, ani časově na období po působnosti zákona, nýbrž vztahuje se v posléz řečeném směru i na případy od počátku války až do působnosti zákona.

(Rozh. ze dne 25. září 1919, R I 362/19.)

Dne 21. června 1918 došlo v P. k pouličním výtržnostem, při nichž vojenským oddílem, kterému bylo rozkázáno, rozehnati shluknuvší se lid, vypáleno bylo do davu asi 50 ran, jimiž bylo několik osob usmrceno, několik poraněno. Mezi jinými usmrcen byl také třináctiletý Karel H., žák páté třídy obecné školy. Otec jeho Josef H. odvolává se na ustanovení zákona ze dne 18. srpna 1918 čís. 317 ř. z. podal u vrchního zemského soudu v Praze na erár republiky Československé jako právní ná-